

АЛЕКСАНДЪР ИВАНОВ
ЗА КНИГАТА НА ГЕОРГИ
ПЕТРОВ

chitanka.info

Читателската публика не се е срещала с Георги Петров. И няма как да се е срещала — това е първото му белетристично произведение, което той започва да пише на осемдесетгодишна възраст.

Толкова по-приятна е изненадата, че се срещаме с природен разказвач с остър поглед, мислещ и оценяващ, със завидна фактологическа памет. А мемоарният текст е преплетен с прекрасни разкази, с чисто белетристични произведения.

Така че аз малко завиждам на читателя заради радостта, която му предстои — да открие непознат, хубав, увлекателен и познавателен текст, който ще го изненадва непрекъснато.

Замислени очевидно като бележки за семейно ползване, спомените на Георги Петров далече надхвърлят тази скромна цел и се вливат в потока на българската мемоарна литература. Вливат се съвсем органично до Георги Мишев („Мир на страха ни“), до Веселин Бранев („Следеният човек“), до Стефан Богданов („Две смърти няма, а без една не може“), пък ако щете дори до „Задочните репортажи“ на Георги Марков.

Толкова различни автори, толкова различен мироглед, толкова различен опит, толкова различни текстове, но обединени от стремежа честно да осмислиш и да оцениш важните за живота ти решения в една абсурдна и нечовешка действителност.

Честност — това е обединяващият белег.

Георги Петров не е „дисидент“, не е и „жертва“ на системата — няма да намерите дори намек за подобни претенции в текста му.

Той е стопански деятел, той е човек на действието. Наблюдателен човек като автора, минал през всички позиции в туристическия бизнес, събира твърде сериозни социологични наблюдения. Та не е чудно, че „героите“ в спомените на Георги Петров са от общи работници до партийни окръжни величия. Има дори един разказ за посещение на Тодор Живков и ловната му дружинка в Хасково, написан по всички изисквания на добрата журналистика — само факти.

Особено място заемат спомените за Недьо Тихолов — бившия съдържател на хотел-ресторант „България“ в София. Георги Петров е имал късмета да учи занаята от него, пише за „бай Недю“ с много благодарност, а разказите на Недьо Тихолов разширяват панорамата с няколко десетилетия назад. Една панорама на 6–7 десетилетия, в която

„главният герой“ е будният, знаещият, инициативният българин, който не само е наясно какво трябва да се направи, но знае и как да го направи.

Казах вече, че спомените на Георги Петров са замислени, вероятно, като семейни записки. Та не е чудно, че много място е отделено на личния живот — съпруга, роднини, деца, приятелства, несподелени размисли и огорчения. Ама когато да намериш мляко за бебето си или дърва за огрев през зимата се превръща в битка за оцеляване, няма как тези битови детайли да не уплътняват общата картина. Особено пък при един сладкодумен и — често — самоироничен разказвач. И тук още веднъж Георги Петров ще изненада читателя, ще го изненада със смелост — с лична смелост. Та тези уж битови подробности хич няма да ви дотежат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.